

det er en rigtig Opfattelse af en Ministers Pligt at give en saadan Erklæring i en saadan Sag, og det allerede nu? Naturligvis kan Ministeren allerede nu sige, at han ikke vil det; men jeg vil tillade mig at betvivle, om han bør sige det, efterat han jo vistnok maa tilstaae, at dette Forhold ikke er skænket den allerførste og meest gjennemgribende Overveielse eller Undersøgelse af ham. Jeg troer, at en Minister kun meget sjelden eller meget nødtigt, og kun i meget eller mere vigtige Tilfælde skal foreholde os det kongelige Veto.

Indenrigsministeren: Til en Afveerling er det mig kjært, at jeg ibetmindste kan begynde med at erklære mig enig med den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, i Noget af, hvad han fremsførte. Min Stilling i denne Sag er ikke misundelsesværdig, men det er ikke blot i denne Sag, at en Ministers Stilling ikke er misundelsesværdig; hvis den ærede Landstingsmand endnu for Alvor troer, at en Ministers Stilling overhovedet er misundelsesværdig, maa han sende meget lidet til en Ministers Stilling. Min Enighed med ham kan imidlertid ikke gaae videre end til til dette første Punkt. Han anstillede nogle Betragtninger over, hvorvidt den Stilling, jeg havde indtaget til dette Lovforslag, var rigtig. Jeg skal bede den ærede Landstingsmand minde, at jeg ikke har ved Sagens første Behandling udtalt min Anskuelse om, hvorvidt Forslaget egnede sig til allerhøieste Stadfæstelse, saa bestemt, saa reent ud — om jeg saa maa sige — som idag, om end vistnok aldeles umiskjendeligt. Det vil fremdeles erindres, hvorledes der er bleven taget Hensyn dertil; hvad jeg havde antydet, blev udtalt med klarere Ord af Andre, og der er nu idag blevet reist Tvivl om, om det virkelig var Meningen af, hvad jeg sagde. Under disse Omstændigheder ansaae jeg det for Pligt at udtale, hvad jeg eengang havde antydet paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes. Jeg er overbevist om, at Indtrykket af mit hele Foredrag var et saadant, at man vil have forstaaet, hvad jeg meente, men, da det forlangtes, at jeg skulde udtale mig paa en endnu uværdigere Maade, saa maatte jeg jo reite mig efter det ærede Med-

lems Onske. Den ærede Landstingsmand har meent, at i mindre Sager der skulde Regjeringen ikke have en saadan bestemt Overbeviisning, at den skulde kunne udtale, at den ikke vilde tilraade Hans Majestæt Kongen at sanctionere et saadant Lovforslag, at det Kongelige Net var Noget, som i alt Fald skulde forbeholdes de store og vigtige Sager. Det er en Anskuelse, jeg ikke vil fratjende en vis Betydning, men en Betydning, om jeg saa maa sige, mindre for Regjeringen end for Rigsdagen. Det er jo aldeles klart, at i hvilket Omfang og hvorvidt Regjeringen vil see sig nødsaget til at tilraade Hans Majestæt ikke at sanctionere et Lovforslag, maa afhænge af, hvilke Forslag der vedtages fra Rigsdagens Side. Derfor Rigsdagen tager Hensyn til Regjeringens betimeligt udtalte Anskuelse om et Lovforslags Uhenstgsmæssighed, og uden at Rigsdagens Medlemmer fordre, at Regjeringens Modstand skal træde frem i en aldeles bestemt Form, saa falder det hele Spørgsmaal bort; men naar Rigsdagen et tager et slikt Hensyn, er det aldeles urigtigt at sige, at Regjeringen i mindre Sager skulde opgive sin bestemte Overbeviisning, fordi den et stemmer med Rigsdagens, at den ikke skulde have Ret til, at det ikke skulde kunne være en Pligt for den at udtale, at den efter Omstændighederne ikke vilde kunne tilraade Hans Majestæt at sanctionere et Lovforslag. Det er en Opfattelse, der paa ingen Maade kan bestaae med Forsatningen, en Opfattelse, hvormed hverken Rigsdagen eller Regjeringen paa nogen Maade kunde være tjent. Til Slutning skal jeg med Hensyn til Sagen selv tilføie, at den har været saa nøie og saa omhyggelig overveiet netop af Regjeringen, at jeg med fuldkomment Overlæg har kunnet udtale en bestemt Anskuelse.

Schou: Jeg kan ikke undlade atter at tage Ordet. Den ærede Minister sagde, at det økonomiske Spørgsmaal kun var een Side af Sagen; men han imøbegit ikke, hvad jeg udtalte med Hensyn til det økonomiske Spørgsmaal, og det forekommer mig dog, at der tildeels blev lagt den største Vægt derpaa, og jeg troer, der er Grund til at lægge den største Vægt derpaa; thi den anden Side, den ærede